

Sziasztok!

Én Tappancs vagyok, és a saját történetemet szeretném megosztani Veletek. Kérlek, hallgassatok meg!

Egy szerető családban éldegélek már évek óta, nagyon szeretnek a gazdáim és én is nagyon szeretem őket. Vannak nálunk gyerekek is, velük nagyon szeretek játszani. Bár, mostanában, mióta nagy vagyok, már nem nagyon játszanak velem, kölyök koromban sokkal

többet jöttek oda hozzám labdázni, szaladgálni. Mentük sokat sétálni, azt nagyon élveztem.

Sajnos mostanában már nem érnek rá annyit, iskolába járnak, és ha hazajönnek, mással töltik az időt, nem velem...

Mivel én most is szeretnék velük játszani, ezért próbálom felhívni magamra a figyelmet, és ha meglátom őket, ugrálok és ugatok. Viszont egyszer így feldöntöttem véletlenül az

egyikőjüket, azóta meg vagyok kötve... Így sajnos még jobban szeretnék futni, de már nem lehet... Viszont, évente kétszer mégis figyelnek rám, és olyankor nagyon boldog vagyok! Ugyanis minden tavasszal és ősszel kölykeim születnek, és ők nagyon szeretik a kicsinyeimet, olyankor sokszor jönnek oda a házamhoz és simogatják a gyermekeimet, aminek én nagyon örülök. Ha már velem nem is foglalkoznak, örülök, hogy legalább a gyerekeimmel örömet szerezhetek nekik... Persze ilyenkor én is próbálok simogatást kapni, de ilyenkor se nagyon

törődnek velem...

Ám egyszer nem szándékosan elszakítottam a láncomat, amikor nagyon csattogtak körülöttem a villámok és én nagyon féltem kinn egyedül. Szaladtam, amíg csak bírtam, míg egyszer csak a kimerültségtől össze nem estem egy út szélén. Egy kedves ember felemelt és az autójába tett, majd bevitt

egy helyre, ahol nagyon-nagyon sok kutya volt, kis helyre összezárva. Mind ugattak vagy sírtak, kiabáltak. Ki dühösen, mert mérges volt, hogy elhagyták őt a gazdái, ki szomorúan, mert ő még mindig várta vissza őket, ki örömmel, hogy végre lát egy embert, és azt hitte,

érte jöttek és hazaviszik végre. Ám senkit sem vittek haza, csak engem zártak be közéjük. Én nagyon féltem, reszkettem, megszólalni sem bírtam. Ám pár nappal később kezdtek befogadni és beszélgettek is velem. És ekkor szörnyű igazságra derült fény...

Kiderült, hogy a menhely, ahova kerültem, több száz társamnak ad otthon – bár, milyen otthon lehet egy menhely... És közülük – még ma is könnyek gyűlnek a szemembe, ha csak eszembe jutnak – az én régebbi gyermekeimnek is...

Elmondhatatlanul szomorú lettem, amikor megtudtam, hogy gazdáim minden alkalmommal, amikor tőlem elvették a gyermekeimet, ide hozták őket. De itt már olyan sokan voltak, hogy ha néha napján be is tévedt valaki, aki kutyát keresett, szinte sosem közülük vitt haza valakit, hanem mindig egy másikat. Így ők itt nőttek fel, itt kellett élniük családdal, szerető kezek, játszópajtás gyerekek, séták és finom falatok nélkül. Volt köztük olyan, akit valaki hazavitt egy időre, de sokat bántotta, amjd később mégis visszahozta. Ő azóta már akkor is menekül, ha csak embert lát közeledni. Volt olyan gyermekem, akit még tőlem, a testem melegétől vitt el egy kedves család, de ő is itt kötött ki végül, mikor nagy lett. Elmesélte, hogy amikor megnőtt, már nem kellett többé a családnak. Én ekkor kerültem otthon láncra, őt ekkor hozták be ide. Azóta ő is itt él...

Én nagyon letört lettem, nem tudtam, hogy ilyen szomorú sors jutott a gyermekeimnek, akiket én annyira szerettem...

Ám velem megtörtént a csoda: pár hét múlva a gazdáim egyszer csak megjelentek a rácsom előtt és én boldogan sírva, kiabálva ugrottam a nyakukba, azt kiabáltam: „Tudtam! Tudtam! Tudtam, hogy mégis csak szerettek és eljöttök értem!”

Ám egyszer csak észrevettem, hogy a gyerekek sírnak... Szorosan öleltek magukhoz, szinte már fájt, de én nem szóltam érte, csak boldogan nyaltam az arcukról a sós könnyeiket, hogy megvigasztaljam őket: „ne sírjatok, mostantól minden rendben lesz, soha többé nem megyek el, ne haragudjatok rám!” De aztán elkezdtem figyelni és hallottam, miről beszélgetnek a szüleikkel, gazdáimmal. Ezt mondták: „Apa! Anya! Hiszen ezek Tappancs kölykei! Nekünk azt mondtátok, mind gazihoz mentek! Ide kerültek és most mind félnek! Még a kis kedvencünk, Kormos is itt van, akit pedig a barátaink vittek el és azt mondták, szeretni fogják őt! Hogy tehettedek ezt velük? Hiszen itt rengeteg kutya van! Ennyi gazdi, ennyi család a világon nincs, hogy mindnek legyen családja! Ezek itt fognak mind meghalni a menhelyen? Egyedül és magányosan? Úgy, hogy sosem lehetetek boldogok? Miért kellett ezt? Akkor inkább bár meg sem születtem volna sosem! Miért kell ennyi kutyának születnie, ha nem lehet mindnek gazdája? Hiszen egy kutyának család, gazda nélkül szenvedés az élet, ezt éppen Ti mondtátok nekünk... Ígérejték meg, hogy SOHA TÖBBÉ nem születik Tappancsnak kölyke és mi mindent el fogunk követni, míg élünk, hogy ezek a kölykök is mind családhoz kerüljenek, de nekik már ne szülessen kölyke soha, mert azok is előbb-utóbb ide kerülnének. Én eddig azt hittem, szeretem a kutyákat és azt hittem, az jó, ha kiskutyák születnek, akikkel olyan jó volt babázni, játszani. De ha tudtam volna, hogy ilyen sors vár rájuk, nem lettem volna olyan önző, hogy a saját örömöm miatt ilyen sorsra juttassam őket. Ígérejték meg, hogy Tappancsnak nem lesz több kölyke...”

Én meg ott ültem döbbsenten, hogy honnan vesz ennyi bölcsességet egy ilyen csöpp kis ember, egy gyerek, akinek lám, több esze van, mint a felnőttek nagy részének, akik felelőtlenül hagyják, hogy évente sok-sok ezer kiskutya és kiscica szülessen úgy, hogy azok nagy része menhelyekre, utcára kerülnek hamarosan. Ha nem is egyből, akkor majd később, ha már nem olyan aranyos kölykök.

Amint hazamentünk, másnap elvittek egy állatorvos nénihez, aki beadott egy kis szurit, majd amikor felébredtem, csak annyit éreztem, hogy a pocim egy kicsit fáj. Nem nagyon, egyből szaladgáltam, és nagyon-nagyon boldog voltam, mert a gyerekek innentől sokkal többet foglalkoztak velem és minden nap játszottak velem.

Néha eszembe jutottak a kölykeim és ilyenkor szomorú lettem, de aztán ahogy teltek a hetek, egyre-másra hallottam, hogy a gyerekek beváltották ígéretüket és az iskolában, a rokonok között, minden ismerősük között addig jártak utána, amíg tényleg minden kölykőmnék szereztek jó gazdit a menhelyről, de megígértették a gazdikkal is, hogy azoknak sem lesz kölykük soha.

Mint kiderült, amikor az állatorvos nénihez vittek, akkor egy apró műtétet hajtottak végre rajtam, és így többé nekem nem lesz már gyermekem. Tudjátok, mi kutyák, nem tudunk saját magunk gátat szabni az ösztöneinknek, és ha itt az ideje, muszáj párt keresnünk, hogy szaporodjunk. De mi magunk nem tudunk gondoskodni később róluk, és felismertem, hogy már az emberek sem képesek, mert sokkal több a kutya és a cica, mint ahánynak gazdija lehet. És bár mi magunk ezt nem tehetjük meg, a gazdáink igen, hogy gátat szabjanak a végeláthatatlan szaporulatnak, akik utána szomorú véget érnek egy autó kerekei alatt vagy egy altatóinjekció által.

Kérlek Titeket, mondjátok el a szüleiteknek, hogy Ti sem szeretnétek, ha sok-sok szomorú kutyus és cica lenne a menhelyeken, mert nem jut mindnek gazdi. Mondjátok el nekik, hogy vigyék el a kutyákat, cicákat ivartalanítani, ami kis műtét, de sok-sok életet ment meg a szenvedéstől, és ha mindenki így tesz majd, akkor nem lesz többé sem menhely, sem kóbor cica és kutya, sem sintér...

Kérlek Titeket, szeressétek állataitokat, és ha ma hazamentek, bújjatok oda hozzá és súgjátok a fülébe: „Ne félj, nem hagyom, hogy a kölykeidnek ilyen sors jusson. Inkább meg se szülessenek.”

Köszönöm!

Tappancs

Ha többet szeretnél megtudni a témáról, akkor nézz be a www.zoldzebra.hu vagy a www.ivartalanitas.hu oldalra!